Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 118 912 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J.-D. HATEGEKIMANA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 1 februari 1984 te Conakry. U groeide er op in de wijk Carrière in de gemeente Matam bij uw familie. Op zesjarige leeftijd vatte u lager onderwijs aan. U moest de vierde klas opnieuw doorlopen, wanneer u niet slaagde voor het examen om naar de vijfde klas over te gaan. Liever dan uw opleiding evenwel verder af te ronden, wou u gaan werken als naaister. Uw vader, (A.B.), steunde u hierin wanneer u het hem vertelde. Hij hielp u het vak te leren en vervolgens ging u drie jaar aan de slag als naaister.
Op een donderdag in het jaar 2000 huwde u op zestienjarige leeftijd met (A.A.D.), een handelaar in schoenen en kleding. Uw vader had het initiatief tot dit huwelijk genomen. Vooraf had hij evenwel gepeild naar uw mening over zijn huwelijksplannen en u had volmondig ingestemd met de keuze van uw

vader. Na uw huwelijk nam u uw intrek bij uw echtgenoot, die samen met zijn moeder, (M.S.D.), in de wijk Dar-Es-Salaam 2 in de gemeente Ratoma woonde.
Na een jaar huwelijk was u nog steeds kinderloos en uw man evenals zijn familie had het hier uitermate moeilijk mee. Gezien u maar niet zwanger raakte en vermits ook het hebben van intieme betrekkingen met uw echtgenoot uitermate moeizaam verliep, stond uw man op een gegeven moment op het punt om van u te scheiden. Wanneer u samen een dokter raadpleegde en uw man vernam dat de problemen die u ondervond toe te schrijven waren aan uw besnijdenis op achtjarige leeftijd, kwam hij evenwel ietwat tot bedaren. U startte één jaar en enkele maanden na uw huwelijk met een vruchtbaarheidskuur en uiteindelijk zou u samen met uw man drie kinderen krijgen.
Op 4 april 2002 kwam uw oudste zoon (M.P.) ter wereld, maar de bevalling verliep zeer moeizaam. De vrouwen die u assisteerden tijdens de bevalling wezen nogmaals naar uw besnijdenis als oorzaak voor al uw moeilijkheden. Uw man ving dit op en nam op dat moment de beslissing om volledig afstand te doen van besnijdenis. Na een even moeizame bevalling zag drie jaar later, op 2 januari 2005, uw dochter (I.) het levenslicht. Terwijl uw man zijn besluit om zijn eventuele dochters nooit of te nimmer te laten besnijden aanvankelijk niet wereldkundig had gemaakt, deed hij dit wel nadat uw eerste dochter werd geboren. Na de ceremonie naar aanleiding van de doop van uw dochter gingen alle genodigden weg, behalve uw familie en uw schoonfamilie. Uw man riep hen allemaal bij elkaar in de woonkamer, vertelde over uw lijdensweg sinds uw huwelijk evenals over de problemen die u ondervond tijdens uw zwangerschappen en bevallingen en stelde ten aanzien van de gehele familie dat dit alles zijn oorsprong vond in uw besnijdenis. Hij verzocht hen dan ook dit traditionele gebruik op te geven en besloot tenslotte stellig dat zijn eigen dochter nooit of te nimmer zou besneden worden. Uw schoonmoeder reageerde verbouwereerd en vroeg of hij gedronken had of zich had bekeerd tot het christendom. Dit gezegd zijnde leek besnijdenis echter van de baan en op 6 februari 2007 beviel u van uw jongste dochter, (M.).
In het kader van zijn beroep als handelaar was uw man in juli 2011 op reis naar China om goederen in te kopen. Tijdens zijn afwezigheid kwam op vrijdag 22 juli 2011 de jongere zus van uw man, (M.C.D.), op bezoek. Ze stelde voor uw zesjarige dochter (I.) het gehele weekend mee te nemen naar haar huis in Kountiyah opdat (I.) dan samen kon spelen met haar eveneens zes jaar oude dochtertje (D.). Aangezien uw schoonzus vaak op uw kinderen paste tijdens de vakantie, koesterde u geen argwaan en stemde u ermee in dat ze haar de daaropvolgende zondag zou terugbrengen. U wist evenwel niet dat (M.) met uw schoonmoeder had afgesproken om uw dochter (I.) in de loop van dat weekend te besnijden. Pas wanneer uw dochter zondag terug thuiskwam, vertelde uw schoonzus u dat ze haar in tussentijd had laten besnijden. U reageerde furieus en herinnerde (M.) eraan dat uw man onder geen beding wou dat zijn dochters werden besneden. Wanneer het tot een hoogoplopende ruzie kwam tussen u en uw schoonzus, kwam uw schoonmoeder tussenbeide en kreeg u te horen dat zij haar toestemming had gegeven om uw dochter te besnijden. Ook uw eigen ouders bleken bovendien op de hoogte van de plannen om uw dochter te besnijden. Meer nog, zowel uw moeder als uw vader waren fervent voorstander van dit traditionele gebruik en stelden uw tegenkanting allerminst op prijs. Ze slingerden u beledigingen naar uw hoofd en uw vader sloeg u en dreigde ermee u te vermoorden, aangezien hij een onbesneden kleindochter een schande voor de familie achtte.
Nog diezelfde zondagavond stelde u omstreeks 23u00 vast dat uw dochter (I.) koorts had en een uur later kreeg ze eveneens af te rekenen met bloedingen. U spuwde uw gal bij uw schoonmoeder, maar het was te laat op de avond om met uw dochter elders naartoe te gaan. Zoals ze beloofde aan de telefoon kwam de volgende dag evenwel uw vriendin (H.D.) langs en samen bracht u uw dochter (I.) naar de medische dienst bij de spoorwegen in Dar-Es-Salaam.
Op 19 augustus 2012 vertelde uw schoonmoeder u en uw man dat ze uw jongste dochter (M.) wilde besnijden op 23 augustus 2012. Uw man weigerde en vroeg zijn moeder of ze vergeten was wat (I.) was overkomen. Uw schoonmoeder repliceerde dat ze in de moskee opgevangen had dat er een ziekte de ronde deed en dat alle onbesneden meisjes het risico liepen hier slachtoffer van te worden. Haar argumentatie overtuigde uw man evenwel niet en hij herhaalde dat (M.) niet zou worden besneden. Indien hij effectief volhardde en ervoor koos uw standpunt te blijven verdedigen, zou uw schoonmoeder hem niet langer als haar zoon beschouwen, zo dreigde ze. Uw man hield evenwel voet bij stuk en stelde eens te meer dat (M.) niet zou worden besneden. U dacht dat de discussie hiermee van de baan was en dat de besnijdenis van uw dochter niet meer ter sprake zou komen.
Op 23 augustus 2012 omstreeks 10u00 kreeg u echter bezoek van drie zussen van uw man, (M.C.D.), (I.D.) en (M.D.). Omdat u zich herinnerde wat uw schoonmoeder enige dagen eerder had gezegd, belde u terstond uw man op. U vroeg hem onmiddellijk van zijn werk terug naar huis te komen, gezien u voorvoelde dat hun bezoek te maken had met de besnijdenis van (M.). Zoals uw man u had opgedragen, sloot u uw drie kinderen in uw kamer op in afwachting van zijn komst en ging u vervolgens zelf in de woonkamer zitten. U vernam van uw bezoek dat ze uw dochter (M.) van u moesten afnemen opdat ze zou kunnen besneden worden. Wanneer u desgevraagd stelde niet te weten waar (M.) was,

kreeg u verwensingen naar uw hoofd geslingerd van uw schoonmoeder en de zussen van uw man. Ze noemden u een bandietenvrouw en ze beschuldigden u ervan uw man te manipuleren en ruzie te stoken tussen hem en zijn familie. Op het moment dat ze aanstalten maakten om de deur van uw kamer kapot te maken, arriveerde uw man. Hij dwong hen weg te gaan en gebood u naar uw ouders te gaan, terwijl hij een oplossing zou bedenken voor het probleem.
Gezien de reactie van uw vader op uw protest tegen de besnijdenis van uw oudste dochter (I.) besloot u evenwel niet naar uw ouders te gaan. In plaats daarvan zocht u met uw jongste dochter uw toevlucht bij uw vriendin, (H.D.), die met haar echtgenoot in de wijk Tomboliyah woonde. U verbleef er gedurende tien dagen, tot 1 september 2012. In tussentijd onderhield u telefonisch contact met uw man. U vertelde hem de reden waarom u niet naar uw ouders was gegaan en hij drukte u op zijn beurt op het hart u verborgen te houden. Eveneens lichtte u uw man in van uw plan naar de politie te stappen om klacht in te dienen tegen uw schoonmoeder en de zusjes. Uw man verbood u dit evenwel, aangezien hierdoor zijn moeder evenals de uwe in de problemen konden komen. Hij beloofde zelf een oplossing te bedenken en hielp u uiteindelijk samen met uw jongste dochter (M.) Guinee te ontvluchten.
U vertrok uit Guinee op 1 september 2012 en na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats landde u op zondagochtend 2 september 2012 in België. De daaropvolgende dag vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.
Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: Een geboorteakte op naam van uzelf evenals een geboorteakte op naam van uw jongste dochter; een brief van uw advocaat, Meester (E.V.); een medisch attest van besnijdenis type II op uw naam, opgesteld door dokter (S.C.) op 8 november 2012; een attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter, opgesteld door dokter (S.C.) op 2 november 2012; een Carte d'activités van GAMS Belgique opgesteld op 8 mei 2013; een Carnet de suivi de la petite fille van GAMS Belgique opgesteld op 8 mei 2013; een door u ondertekende Engagement sur l'honneur van GAMS Belgique opgesteld op 8 mei 2013.

B. Motivering
Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw jongste dochter (M.) van u zal worden afgenomen, omdat zowel uw eigen ouders als uw schoonfamilie haar willen besnijden (CGVS p.11; 14; 20). Daarenboven vreest u te worden vermoord door uw vader omwille van uw verzet tegen de besnijdenis van uw beide dochters (CGVS p.20).
Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte dat u uit vrees voor besnijdenis van uw jongste dochter internationale bescherming behoeft en dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochter niet tegen besnijdenis zou kunnen beschermen.
Vooreerst legde u uiterst onaannemelijke en incoherente verklaringen af over de besnijdenis van uw oudste dochter (I.) evenals over geplande besnijdenis van uw jongste dochter (M.), waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig op de helling komt te staan*. U vertelde dat uw schoonmoeder u en uw echtgenoot op 19 augustus 2012 zou hebben ingelicht 'dat ze graag (M.) wilde besnijden (…) op 23 augustus 2012' (CGVS p.9). Het zou tot een woordenwisseling zijn gekomen tussen uw man en zijn moeder (CGVS p.15). Hoewel uw schoonmoeder ermee dreigde uw echtgenoot niet langer als haar zoon te beschouwen, hield uw man voet bij stuk en bleef hij herhalen dat (M.) niet zou worden besneden (CGVS p.15; 16). Hij zou uw schoonmoeder hebben gezegd: 'Ik weet wel wat mijn eerste dochter [(I.)] heeft meegemaakt en ik weet ook wel wat mijn vrouw heeft meegemaakt wegens besnijdenis' (CGVS p.16). Gevraagd wat er na deze discussie gebeurde, verklaarde u: 'Na het gesprek dachten we dat zijn moeder nooit meer over besnijdenis van mijn dochter zou praten' (CGVS p.16). Dat u evenwel in de overtuiging zou hebben verkeerd dat na dit gesprek de besnijdenis van (M.) niet langer aan de orde was, is volstrekt ongeloofwaardig. Redelijkerwijs kan immers worden aangenomen dat u naderhand wel wist dat het uw schoonmoeder menens was en dat ze fervent voorstander was van besnijdenis. Wanneer uw man bij de doopplechtigheid van uw oudste dochter (I.) in niet mis te verstane bewoordingen aan uw beider families had kenbaar gemaakt dat zijn dochters niet besneden zouden worden, had uw schoonmoeder immers al haar misprijzen voor deze beslissing laten blijken (CGVS p.12). Aangenomen dat u toen nog in de overtuiging verkeerde dat ze de mening van u en uw man niet zou veronachtzamen, kan redelijkerwijs worden gesteld dat elke twijfel over haar vastberadenheid om haar kleindochters te laten besnijden zou zijn verdwenen toen bleek dat uw oudste dochter (I.) werd besneden door uw schoonzus met haar toestemming (CGVS p.13). Temeer omdat uit uw verklaringen blijkt dat u kort na haar besnijdenis te weten kwam dat uw schoonzus 'al van tevoren had afgesproken met haar moeder om mijn dochter te besnijden' (CGVS p.14).* ***Dat u klaarblijkelijk geen maatregelen***

probeerden te treffen om (M.) tegen besnijdenis te beschermen op het moment dat uw schoonmoeder u informeerde over haar plannen, is geheel ongeloofwaardig. *Meer nog, dat klaarblijkelijk u noch uw echtgenoot gealarmeerd waren door de mededeling van uw schoonmoeder op 19 augustus 2012 ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geopperde geplande besnijdenis van uw jongste dochter (M.) uitermate ernstig en doet daarenboven afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen als zou uw oudste dochter (I.) werkelijk buiten uw wil om zijn besneden. De ernstige twijfels omtrent de door u voorgewende besnijdenis van uw oudste dochter (I.) worden overigens nog versterkt doordat u er hoegenaamd geen gewag van maakte in de door u ingevulde vragenlijst (Vragenlijst CGVS dd.08/09/2013). Meer nog, op de expliciete vraag op welke feiten u uw vrees baseerde, stelde u louter dat besnijdenis '[est] une pratique acienne qui est devenue coutume en Guinée' en wees u erop dat 'moi même j'ai été victime de cette pratique' (Vragenlijst dd.08/09/2013, p.3). Dat u enerzijds tijdens uw gehoor instemmend antwoordde op de vraag of u alle redenen voor uw vertrek uit Guinee opschreef, maar dat u het anderzijds naliet een dermate cruciaal element als de besnijdenis van (I.) te vermelden terwijl uw wel verwees naar uw eigen besnijdenis doet wenkbrauwen fronsen (CGVS p.18). Bovendien legde u niet het minste begin van bewijs voor ter staving dat uw oudste dochter 'helemaal totaal' besneden werd (CGVS p.18). Aansluitend hierbij dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd doordat u er niet in slaagde coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop men zou hebben getracht (M.) van u af te nemen om haar te besnijden. Aanvankelijk verklaarde u hieraangaande dat op 23 augustus 2012 drie zussen van uw man –(M.C.D.), (I.D.) en (M.D.)- bij u thuis langskwamen om u ervan op de hoogte te stellen dat ze uw dochter wilden meenemen en dat ze haar wilden besnijden (CGVS p.15). Even later tijdens het gehoor kwam u spontaan op de gebeurtenissen van deze 23ste augustus terug, maar de derde zus van uw man, (I.), vermeldde u niet langer. U stelde: 'Ik heb de twee zusjes van mijn man al genoemd die op die dag zijn gekomen, het is (M.C.) en (M.)' (CGVS p.16). Om zich ervan te vergewissen dat het geen misverstand betrof, vroeg het Commissariaat-generaal nogmaals om hoeveel zussen van uw man het precies ging (CGVS p.16). Verwonderlijk genoeg bevestigde u dat ze met zijn tweeën kwamen (CGVS p.16). Aangezien dit voorval naar uw zeggen evenwel de directe aanleiding vormde voor uw vlucht uit Guinee is het geheel en al onaannemelijk dat u zich niet beter zou herinneren wie er op die bewuste dag bij u thuis aanwezig was. Deze discrepantie in uw opeenvolgende verklaringen vormt dan ook eens te meer een sterke indicatie dat u de door u geschetste feiten allerminst werkelijk beleefde.*

Verder is het, gelet op uw standpunt met betrekking tot besnijdenis en in het licht van het feit dat u er naar uw zeggen niet in slaagde uw oudste dochter (I.) hiertegen te beschermen, niet aannemelijk dat u geen enkele organisatie of ngo in Guinee bij naam kan noemen die de strijd aangaat tegen deze traditionele praktijk (CGVS p.18-19). U benadrukte niets te hebben gehoord of gezien (CGVS p.19). Dit roept evenwel wederom ernstige vragen op over de waarachtigheid van uw verklaringen, in het bijzonder omdat u uw gehele leven onafgebroken in Conakry verbleef waar het gros van de preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.10). Daarenboven kon u evenmin op een eenduidige manier toelichting verstrekken bij het wettelijke verbod op vrouwenverminking in Guinee. Wanneer u erop werd gewezen dat de Guinese autoriteiten een wet goedkeurden die besnijdenis verbiedt, stelde u dat pas in België te hebben vernomen (CGVS p.19). Gevraagd hoe u dit dan precies in België te weten kwam, veranderde u evenwel het geweer van schouder en stuurde u erop aan dat u voor uw vertrek uit Guinee wel op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om juridische stappen te ondernemen. Plotsklaps verklaarde u immers: '[Mijn man] heeft me informatie gegeven toen ik bij mijn vriendin was (…) ik was van plan om naar het politiebureau te gaan om klacht in te dienen tegen die mensen, tegen mijn schoonmoeder en de zusjes, ik heb dat tegen mijn man gezegd, hij zei tegen mij dat ik dat nooit mocht doen, als ik dat zou doen dan zouden ze zijn moeder kunnen arresteren of het zou mijn moeder in de problemen kunnen brengen en hij was niet bereid dat te doen, hij zei tegen mij op dat moment dat hij zelf een oplossing zou vinden' (CGVS p.19). Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat de autoriteiten reeds in de zomer van 2012 over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen en dat het indienen van een klacht mogelijks gevolgen zou hebben. In 2000 werd immers een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministers ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien in gevangenisstraffen van drie maanden tot twee jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikel 12 en 13). De teksten laten de ngo's en verenigingen die op wettelijke wijze geregistreerd zijn op het Guinese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminking eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). In het licht hiervan vroeg het Commissariaat-

generaal nogmaals enige toelichting. In plaats van voor opheldering te zorgen, veranderde u evenwel uw verklaringen een derde maal en stelde u: 'Ik was al in het centrum van Kapellen voordat mijn man mij berichtte, heb ik daar met een paar Guinese vrouwen gesproken, zij hebben me verteld wat er gebeurd in Guinee in verband met besnijdenis (CGVS p.19). Dat u eveneens hieraangaande dermate incoherente verklaringen aflegde, ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven wist u allerminst te overtuigen dat u uw jongste dochter (M.) enkel kon beschermen tegen besnijdenis door Guinee te ontvluchten en internationale bescherming te vragen. *Uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt in eerste instantie immers dat er zich in Guinee langzamerhand een mentaliteitswijziging voltrekt met betrekking tot het besnijden van meisjes. Hoewel de prevalentiegraad van besnijdenis in Guinee bij vrouwen tussen 15 en 49 jaar oud volgens de laatste officiële cijfers uit 2005 niet minder dan 96 percent bedraagt, dient in rekening te worden gebracht dat dit cijfermateriaal dateert van ruim acht jaar geleden. Recent onderzoek op het terrein leert dat er zich sindsdien een belangrijke afname van dit fenomeen voordeed. Zo stelden meerdere gesprekspartners werkzaam in de gezondheidssector tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in Guinee in november 2011 vast dat er zich in de afgelopen jaren een daling van het prevalentiecijfer van deze traditionele praktijk voltrok (Rapport de mission en République de Guinée (29 octobre – 19 novembre 2011), Cedoca, maart 2012, p.18). De in augustus 2011 gepubliceerde onderzoeksresultaten van het project ESPOIR (een consortium bestaande uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinée, financieel gesteund door USAID) reflecteerden dezelfde bevindingen. Voor deze studie werden in geheel Guinee 4407 personen tussen 18 en 55 jaar oud bevraagd, die minstens één dochter tussen 4 en 12 jaar oud onder hun hoede hadden. De mannen en vrouwen die deelnamen aan dit onderzoek verklaarden dat meer dan de helft van hun dochters niet besneden waren (50,7%), waarbij een beduidend hoger percentage werd opgetekend in Conakry (69,1%) en Moyenne Guinée (63,4%). In lijn hiermee verklaarde Dokter Morissanda Kouyaté op 13 februari 2013 op Radio France Internationale (RFI) tenslotte dat 'la tendance est à la baisse partout dans le monde où la pratique existe. Les derniers chiffres montrent que les pays les plus hostiles (…) comme la Guinée (…) aujourd'hui se retrouvent au bas de l'échelle, avec une réduction de plus de 20%' (SRB, Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF), Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.8-9). Zodoende kan redelijkerwijs worden besloten dat in het bijzonder de jongere generatie in steden almaar minder aan de traditionele praktijk van besnijdenis wordt blootgesteld. Geconfronteerd met deze informatie, stelde u: 'Ik heb dat gehoord toen ik in België kwam, ik heb hier gehoord dat ze hebben geprobeerd om mensen te overtuigen te stoppen met besnijdenis van vrouwen, dat wist ik niet toen ik in Guinee was' (CGVS p.18). Even later beklemtoonde u dat uw inziens 'besnijdenis niet te stoppen valt in Guinee' (CGVS p.19). Wanneer het Commissariaat-generaal polste naar de reden voor uw stellige overtuiging, argumenteerde u dat de oorzaak hiervoor is dat 'onze ouders nog wel blijven zeggen dat besnijdenis hoort in hun leven' (CGVS, p.19). Dat u omwille van het feit dat besnijdenis een aloude traditie is in Guinee waaraan de oudere generatie hardnekkig vasthoudt niet in staat zou zijn uw jongste dochter (M.) te beschermen tegen besnijdenis overtuigt echter evenmin. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk ook dat meer en meer ouders, in het bijzonder in stedelijke gebieden en in intellectuele kringen, niet langer willen dat hun dochter besneden wordt en dat ze wel degelijk in staat de noodzakelijke omstandigheden te creëren om de besnijdenis van hun dochter te verhinderen tot ze meerderjarig is (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.17-18). Meer nog, uit het eerder vernoemde onderzoek uitgevoerd door het project ESPOIR in 2011 blijkt dat wanneer meisjes niet besneden zijn 'le refus des parents est une des principales raisons invoquées (28, 1%)' (SRB 17).* ***Aangezien u uw gehele leven in het hoofdstedelijke Conakry woonde en bovendien uit uw verklaringen overduidelijk blijkt dat ook uw man fervent tegenstander was van dit traditionele gebruik en hij er niet voor terugdeinsde zijn menig kenbaar te maken, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u, gesteund door uw man, voldoende weerbaar bent om doeltreffende voorzorgsmaatregelen te treffen om uw jongste dochter (M.) te beschermen tegen besnijdenis*** *(CGVS p.3-4; 12-13; 16). Net omdat u in Conakry woont, blijkt bovendien uit informatie van het Commissariaat-generaal dat u omwille van uw beslissing uw dochter niet te laten besnijden niet het voorwerp zou uitmaken van pesterijen. Uit een andere bron blijkt eveneens dat ouders die in de stad wonen niet formeel bedreigd worden, noch dat ze worden gediscrimineerd op het niveau van werk of dat ze worden onderdrukt door de overheid. Ook het risico dat u zou worden uitgesloten door de gemeenschap waar u zelf deel van uitmaakt is zeer beperkt (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.18). Kortom, het is mogelijk uw dochter tegen besnijdenis te beschermen zonder daar zelf noemenswaardige gevolgen van te ondervinden. Dat het voor een onbesneden meisje*

onmogelijk zou zijn te huwen en dat ze op sociaal vlak hierdoor zou worden gemarginaliseerd zoals u suggereerde (CGVS p.15-16), wordt eveneens tegengesproken door bovenvermelde informatie. Dankzij gecoördineerde acties van de overheid en ngo's kunnen meisjes die niet besneden zijn weldegelijk een normaal leven leiden. De sociale afwijzing vindt voornamelijk plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. Stedelingen zijn niet erg gefocusd op het uitvoeren van deze traditionele praktijk en worden in sterke mate blootgesteld aan mediacampagnes rond besnijdenis, voornamelijk via de radio (SRB, 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.18-19).

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat uw vader u zou vermoorden omwille van uw verzet tegen de besnijdenis van uw beide dochters.

Gevraagd naar de redenen waarom u uw land verliet en in België asiel aanvroeg, stelde u eveneens: 'Ik vraag ook bescherming voor mijzelf, voor mijn leven' (CGVS p.11). Uw vader zou u naar uw zeggen immers hebben bedreigd naar aanleiding van uw verzet toen uw oudste dochter (I.) buiten uw wil om besneden bleek (CGVS p.20). Nadat u met uw jongste dochter (M.) wegvluchtte zou uw vader daarenboven in niet mis te verstane bewoordingen tegen uw echtgenoot hebben gezegd 'dat als hij me ziet, gaat hij me vermoorden, hij gaat me offeren' (CGVS p.10; 20). ***Echter, aan deze doodsbedreigingen van uw vader aan uw adres kunnen in het geheel geen geloof gehecht worden. Hierboven werd immers reeds uitvoerig geargumenteerd dat u de besnijdenis van uw oudste dochter (I.) noch de geplande besnijdenis van uw jongste dochter (M.) aannemelijk wist te maken. Zodoende kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de daaruit voortvloeiende represailles waarmee uw vader zou hebben gedreigd omwille van uw verzet hiertegen. Een bijkomende kanttekening die in het licht hiervan nog kan worden gemaakt is dat u eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het conflict met uw vader****. Uw aanvankelijke versie van de feiten luidde dat u na de ruzie met uw schoonzus naar aanleiding van de besnijdenis van uw oudste dochter (I.) uw vader belde (CGVS p.13). U zou te horen hebben gekregen 'dat hij op de hoogte was dat mijn dochter zou besneden worden op die dag, hij begon me ook te beledigen, mijn vader zei dat hij me zou vermoorden en dat hij niet wist dat hij een christen in de familie had' (CGVS p.13). Even later tijdens het gehoor verwees u wederom naar uw aanvaring met uw vader naar aanleiding van de besnijdenis van (I.), maar ditmaal klonk het dat niet u maar uw schoonmoeder uw vader belde, waarna uw vader bij u thuis zou zijn langsgekomen (CGVS p.17). U stelde: 'Toen hij bij mij thuis kwam heeft hij mij een grote klap gegeven (…) hij [vroeg] aan mij of ik christen was geworden, hij bedreigde mij ook, hij zei tegen mij dat als ik dit nogmaals van je hoor, dan ga ik je afmaken' (CGVS p.17). Deze incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen doen ten zeerste verbazen, aangezien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u de precieze omstandigheden waarin uw eigen vader u met de dood bedreigt niet licht zou vergeten. Dat u geen eensluidende verklaringen aflegde hieraangaande, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Als uw vader u werkelijk met de dood zou hebben bedreigd, mag het daarenboven ook ten zeerste verwonderen dat u uw echtgenoot hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht. Hij zou u naar uw zeggen op 23 augustus 2013 hebben opgedragen met uw jongste dochter (M.) uw toevlucht te zoeken bij uw ouders (CGVS p.17). Pas wanneer u bij uw vriendin verbleef zou u hem hebben ingelicht over de problemen met uw vader (CGVS p.17). Niet alleen is dit zeer weinig aannemelijk, bovendien klemt dit eveneens met uw verklaring dat u na de besnijdenis van uw oudste dochter (I.) eerst uw vader opbelde om vervolgens contact op te nemen met uw man, aan wie u 'alle problemen [hebt] uitgelegd' (CGVS p.13).*

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

U legde een ***geboorteakte van uzelf evenals van uw jongste dochter (M.)*** *voor, maar deze bevatten evenwel geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat respectievelijk u dan wel uw dochter (M.) de personen zijn die met deze documenten worden bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw beider identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen bovendien niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit noch die van uw dochter (M.) als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en deze documenten.*

Aangaande de ***brief van uw advocaat, Meester (L.)*** *ter attentie van het Commissariaat-generaal dient te worden opgemerkt dat deze bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kan worden beschouwd. Niet alleen behartigt Meester (L.) als uw advocate uw belangen, bovendien was ze geen getuige van de door u geschetste feiten en kan ook zij zich enkel baseren op uw verklaringen. Bovendien kan worden opgemerkt dat de in deze brief naar voren geschoven cijfers met betrekking tot de prevalentiegraad verwijzen naar een document op de website van Unicef, dat laatst werd gewijzigd op 20 december 2012, en een online-publicatie van Plan België van 5 februari 2010. In de laatste versie van de SRB 'Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF), op basis waarvan bovenstaande conclusies werden geformuleerd, worden recentere bevindingen in rekening gebracht, voornamelijk gebaseerd op gesprekken tijdens een gezamenlijke missie van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in*

Guinee in november 2011. Ook bevat bovenvermelde SRB een beduidend grotere verscheidenheid aan bronmateriaal.
Ook legde een ***medisch attest neer, waarin wordt vermeld dat u een besnijdenis type II onderging****. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat herbesnijdenis in Guinee enkel aan de orde is in twee zeer specifieke gevallen tijdens de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk. Wel kan ook een echtgenoot een tweede besnijdenis vragen. Dit doet zich evenwel enkel voor in zeer uitzonderlijke situaties en wanneer het om minderjarigen gaat (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p.12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich bevindt in één van bovenvermelde situaties waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.*
Het ***medisch attest van niet-besnijdenis op naam van uw jongste dochter*** *toont tenslotte aan dat zij niet is besneden, hetgeen hierboven op geen enkel moment wordt betwist.*
De door u voorgelegde ***documenten van GAMS Belgique*** *tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies.*
Tenslotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw reisweg te controleren.
Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.
Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:
Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van de parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.
Artikel 48/4§2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (SRB, Guinee: Situatie op het vlak van veiligheid, Cedoca, april 2013).

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 48/2, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij stelt: *"Als men informatie zoekt op het Internet, ziet hij meteen dat de besnijdenis nog bestaat op hoog niveau in Guinee"* en betoogt dat uit *"talrijke informatiebronnen uit het Internet"* blijkt dat vrouwen en ouders in de onmogelijkheid verkeren om een besnijdenis van hun dochters tegen te gaan. Het is

aldus onverstaanbaar waarom verweerder haar verwijt dat zij en haar man geen maatregelen namen om hun tweede dochter te beschermen.

Omtrent haar onwetendheid inzake ngo's, campagnes en wetgeving tegen besnijdenis, stelt verzoekster dat *"informatiebronnen over Guinee bewijzen dat vrouwen die zich verzetten tegen de gebruiken van de samenleving niet geassocieerd worden aan de projecten omtrent de besnijdenis van hun dochters"*. Onder zulke omstandigheden kon zij niet veel weten over de praktijk van besnijdenis. Bovendien hebben vrouwen in Guinee geen recht van spreken en zijn zij niet in staat hun mening te uiten. Over het algemeen is er geen vrijheid van meningsuiting over gevoelige onderwerpen. De inspanningen van ngo's en de overheid tegen besnijdenis hebben verder geen groot of zichtbaar effect doch blijven beperkt tot informatieverstrekking, zonder concrete acties en zonder mentaliteitswijziging.

De objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is voorts enkel op officiële informatiebronnen en verslagen gebaseerd terwijl men nader zou moeten kijken naar specifieke situaties. De informatie kan niet dienen als middel om de specifieke problemen van een individu te begrijpen. Verzoekster vestigt er de aandacht op dat zij geen hoge opleiding heeft genoten in haar land. Verder onderstreept zij dat het risico op besnijdenis hoog is en dat bijna alle meisjes in Guinee hiermee worden geconfronteerd. Volgens verzoekster moet verweerder bewijzen hoe zij geen besnijdenisrisico's zal lopen bij een terugkeer.

Dat verzoekster de besnijdenis van haar eerste dochter niet vermeldde in de vragenlijst, wijt zij aan een misverstand tussen de dossierbehandelaar en de tolk. Wegens dit misverstand merkte men niet op dat er nood was aan het stellen van meer vragen. Verzoekster heeft niets te winnen door belangrijke feiten weg te laten.

Omtrent de tegenstrijdigheid inzake de zussen van haar man die haar kwamen opzoeken, wenst verzoekster voldoende uitleg te geven ter terechtzitting.

Verzoekster stelt dat uit de informatie blijkt dat besnijdenis niet snel volledig zal verdwijnen en dat hieruit blijkt hoeveel vrouwen op heden hiervan slachtoffer (dreigen te) worden. Het is niet logisch om te argumenteren dat zij niets deed om bescherming te zoeken gelet op artikel *"48§ 3"* en artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Zij kon deze bescherming niet genieten.

Volgens verzoekster blijkt uit de informatie van het CGVS dat de algemene situatie in Guinee gevaarlijk en gewelddadig is. Vaak worden ordediensten, hun familie of mensen die hiermee worden geassocieerd geviseerd, *"wat zeker geldt voor verzoekster en haar familie"*. De autoriteiten kunnen geen vat krijgen op het geweld en zelfs hoge ambtenaren worden blootgesteld aan willekeurig geweld, zodat gewone mensen zoals verzoekster en haar kinderen ook zulk gevaar lopen.

2.2.1. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt op louter algemene wijze welke vreemdelingen als vluchteling, dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kunnen worden erkend. De schending van dit algemeen geformuleerde artikel wordt niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van de reisweg die zij en haar dochtertje per vliegtuig naar België zouden hebben afgelegd, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dit klemt nog des te meer daar zij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zij kon niet aangeven hoeveel haar man voor deze reis zou hebben betaald, kende de naam niet van de persoon die haar naar België begeleidde, beweerde het paspoort dat voor haar reis werd gebruikt nooit in handen te hebben gehad, wist niet met welke vliegmaatschappij zij reisde en kon niet aangeven waar zij een tussenlanding maakte (administratief dossier, stuk 22, verklaring, nr.34-35).

Verzoekster verklaart dat zij haar land diende te verlaten omwille van de vrees dat haar dochter M. tegen haar wil en deze van haar echtgenoot zou worden besneden.

De geloofwaardigheid van haar relaas wordt echter op ernstige wijze ondermijnd doordat zij één van de cruciale elementen waarop zij deze vrees baseert, met name het feit dat haar oudste dochter ook reeds tegen haar wil zou zijn besneden, in de vragenlijst niet heeft vermeld. Integendeel antwoordde zij in de vragenlijst op de vraag waarop zij haar vrees voor een besnijdenis van haar jongste dochter baseert op louter algemene wijze dat besnijdenis in Guinee tot de gewoonten behoort en verwees zij naar de besnijdenis die zij zelf als kind heeft ondergaan (administratief dossier, stuk 22, vragenlijst, p.4). Van een kandidaat-vluchtelinge, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een voor haar vrees dermate cruciaal en bepalend element als de gedwongen besnijdenis die tegen haar wil werd uitgevoerd bij haar oudste dochter zou hebben vermeld, te meer daar zij in de vragenlijst wel melding maakte van haar eigen besnijdenis die lang geleden plaatsvond. Voor zover verzoekster deze frappante omissie tracht toe te schrijven aan een misverstand tussen de dossierbehandelaar en de tolk waardoor geen nadere vragen werden gesteld, dient te worden opgemerkt dat dit betoog bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Het was immers verzoekster zelf die de vragenlijst invulde, en dit zonder de bijstand van een tolk en een dossierbehandelaar. Bovendien liet zij de beweerde besnijdenis van haar oudste dochter in de vragenlijst niet enkel onvermeld, doch verklaarde zij hierin tevens uitdrukkelijk dat zij, benevens de in dit stuk aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met haar autoriteiten of medeburgers. Daarenboven gaf zij bij het CGVS bij de aanvang van het gehoor aan dat zij in de vragenlijst, die zij zelf invulde, alles had opgeschreven, ontkende zij eenduidig dat zij belangrijke feiten onvermeld liet in de vragenlijst en herhaalde zij: *"Neen, ik heb alles daar opgeschreven"* (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar verklaring dat zij in Guinee beschikt over een oudere dochter die, net als haar, besneden zou zijn.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de reactie van verzoekster en haar echtgenoot op het gesprek van 19 augustus 2012 waarin haar schoonmoeder hen meedeelde dat zij hun jongste dochter wilde besnijden, in het geheel niet aannemelijk is. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden

beslissing blijkt dat verzoekster beweerde dat zij en haar man in de overtuiging verkeerden dat na dit gesprek, waarin zij weigerden, de besnijdenis van hun dochter niet langer aan de orde was. Dat zij in deze overtuiging zouden verkeren is, gelet op de door verzoekster geschetste voorgaanden, echter manifest ongeloofwaardig.

Daarenboven legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop haar schoonfamilie zou hebben getracht om haar dochter M. van haar af te nemen met het oog op een besnijdenis. Uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing blijkt dat zij aanvankelijk beweerde dat drie schoonzussen langskwamen en hun namen uitdrukkelijk noemde, terwijl zij nadien voorhield dat slechts twee schoonzussen langskwamen. Verzoekster biedt voor deze tegenstrijdigheid niet de minste verklaring in het verzoekschrift. Waar zij aangeeft dat zij ter terechtzitting voldoende uitleg wenst te geven, dient erop te worden gewezen dat de procedure voor de Raad overeenkomstig artikel 39/60, eerste lid van de vreemdelingenwet schriftelijk is. Overeenkomstig het tweede lid van voornoemd artikel mag verzoekster haar opmerkingen ter terechtzitting mondeling voordragen, doch zonder andere middelen aan te voeren dan degene die zijn uiteengezet in het verzoekschrift. Te dezen kan niet worden ingezien waarom verzoekster, indien zij over een verklaring beschikt voor de voormelde tegenstrijdigheid, deze niet aanvoert in het verzoekschrift. Verzoekster biedt hiervoor evenmin enige verklaring. Ter terechtzitting brengt verzoekster daarenboven evenmin enige verklaring bij. Dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het concrete voorval dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst, doet op ernstige wijze verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

De geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen wordt verder ondergraven doordat zij, zo blijkt uit de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, onwetend bleek omtrent organisaties en ngo's in Guinee die strijden tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis en zelfs beweerde niets te hebben gehoord of gezien, en dit ondanks dat zij haar hele leven in Conakry zou hebben gewoond waar het gros van de preventie- en sensibiliseringscampagnes blijkens de in de bestreden beslissing geciteerde informatie plaatsvindt. Het voormelde klemt nog des te meer gelet op verzoeksters standpunt met betrekking tot besnijdenis, haar verklaarde falen om haar oudste dochter hiertegen te beschermen en de mogelijke en nakende besnijdenis van haar jongste dochter die haar ertoe zou hebben genoopt het land te verlaten. Voor zover verzoekster in dit kader verwijst naar *"informatiebronnen over Guinee"* dient te worden opgemerkt dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt. In zoverre zij laat uitschijnen dat vrouwen geen recht van spreken hebben, kan niet worden ingezien hoe dit het voorgaande zou kunnen verklaren. Bovendien kan deze bewering geenszins worden gerijmd met de essentie van verzoeksters asielrelaas aangezien zij beweerde dat het vooral door toedoen van haar schoonzussen en haar schoonmoeder was dat haar oudste dochter zou zijn besneden en dat haar jongste dochter riskeerde te worden besneden, en dit beide tegen de uitdrukkelijke wil van haar echtgenoot.

Verzoekster legde blijkens de verklaringen die in dit kader terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing daarenboven uitermate incoherente verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zij van haar man informatie zou hebben verkregen omtrent het wettelijke verbod op vrouwenbesnijdenis in Guinee en bleek niet bij machte over dit verbod op eenduidige wijze toelichting te verschaffen.

Verzoekster slaagt er bovendien niet in om de bestreden beslissing te weerleggen, daar waar op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat en waarom het, rekening houdend met de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier en met haar individuele profiel, voor haar mogelijk is om, met de steun van haar man die net als haar fervent tegenstander is van vrouwenbesnijdenissen en er niet voor terugdeinsde om dit ook kenbaar te maken, haar dochter tegen besnijdenis te beschermen in haar land van herkomst. Verzoekster beperkt zich inzake deze motivering tot de algemene bewering dat men, wanneer *"men informatie zoekt op het Internet"* meteen ziet dat besnijdenis in Guinee nog veel voorkomt en dat uit *"talrijke informatiebronnen uit het Internet"* blijkt dat vrouwen en ouders een besnijdenis van hun dochters onmogelijk kunnen tegenhouden, zonder echter ook maar enig begin van informatie bij te brengen dat afbreuk zou kunnen doen aan de bestreden motivering ter zake of de landeninformatie waarop deze is gebaseerd. Als dusdanig blijft de voormelde, pertinente en terechte motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad overgenomen.

Verzoekster maakt daarenboven geheel niet aannemelijk dat haar vader haar zou vermoorden omwille van het verzet tegen een besnijdenis van haar dochter. Aan de doodsbedreigingen die haar vader zou hebben geuit kan geenszins geloof worden gehecht nu uit verzoeksters verklaringen, zoals deze met reden worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat zij hierover frappant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Verder blijkt uit verzoeksters gezegden, terecht aangehaald in de bestreden

beslissing, dat zij haar man van de doodsbedreiging niet op de hoogte zou hebben gebracht, hetgeen enerzijds niet aannemelijk is en anderzijds niet kan worden gerijmd met haar verklaring dat zij na de besnijdenis van haar oudste dochter en het contact met haar vader, haar man opbelde en hem 'alle problemen' uitlegde en hem 'alles' vertelde (administratief dossier, stuk 3, p.13).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde vrees voor vervolging.

De documenten die zij neerlegde vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke zij overigens niet weerlegt of betwist, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. In dit kader kan nog worden benadrukt dat verzoekster, die reeds een besnijdenis type II onderging, gezien zij deze praktijk al heeft ondergaan om deze reden geen internationale bescherming meer kan verkrijgen. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over vrouwenbesnijdenis in Guinee (stuk 26: Landeninformatie) dat een herbesnijdenis zich slechts in zeer uitzonderlijke situaties, waarin verzoekster zich niet bevindt, en vooral bij minderjarigen, hetgeen verzoekster niet is, voordoet, zodat er goede redenen zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw zal worden besneden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster in het kader van haar betoog inzake de algemene situatie in Guinee aanvoert dat leden van de ordediensten, hun familie of mensen die hiermee worden geassocieerd vaak worden geviseerd, *"wat zeker geldt voor verzoekster en haar familie"*, dient te worden vastgesteld dat zij dit gegeven nooit eerder aanhaalde gedurende haar asielprocedure, dat dit betoog geen steun vindt in het dossier en dat zij op generlei wijze uitwerkt of aantoont dat of waarom zij zou worden geassocieerd met de ordediensten of ingevolge hiervan enig risico zou lopen. Verzoekster brengt voorts niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van de landeninformatie die betreffende de algemene veiligheidssituatie te Guinee is opgenomen in het administratief dossier (stuk 26). Uit deze landeninformatie en uit de informatie die verweerder bij de nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage), meer bepaald de *COI Focus – GUINEE, La situation sécuritaire* van 31 oktober 2013, blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld, dat er geen gewapende oppositie is en dat er geen sprake is van een gewapend conflict. Aldus is de situatie in Guinee niet van die aard dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en bestaan er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voornoemde bepaling.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Artikel 1</u>

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS